

gjøre de deres Virkning; men man kaste ikke denne onde Udsæd ind mellem det gode Forhold, der hidtil har bestaaet mellem Konge og Folk; man søge ikke at formaae Nogen til at troe, at her virkelig skulde være skeet Indgrib i de kongelige Prærogativer. Net lad os see at gaae roligt Haand i Haand, vel overveiende ethvert enkelt foreliggende Tilfælde med hinanden, uden at kaste saadanne store, mægtige Beskyldninger, den Ene imod den Anden. Troer ikke Ministeriet, naar vi tage, hvad der er skeet i den sidste Tid, at der da ved mange Foranstaltninger kunde spørges, om der ikke var skeet Skridt, hvorved den Myndighed, som af Hans Majestæt er indrømmet Rigsdagen, tabte i Sandhed? Men, naar man under Forholdenes Bægt og under Omstændighedernes Tryk maa gjøre noget Saadant, da være man værfom med tillige at kaste disse mægtige og høit klingende Ord ind, som om den gode Forstaaelse mellem Hans Majestæt og Rigsdagen var forbi, som om den Ene søgte at gribe ind i den Andens Myndighed.

Jeg tillod mig igaar at rette et Spørgsmaal til den høitagtede Krigsminister, som jeg ikke fik bevaret, og det var: hvorpaa han støttede Hans Majestæts Berettigelse til at lade Tropper, der henhørte til Danmarks Rige, udgjøre en Deel af det tydske Forbunds Contingent; om han støttede denne Berettigelse paa Danmarks Riges Grundlov eller paa andre Forhold, f. Ex. paa den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar d. A.? Jeg tillod mig at gjøre dette Spørgsmaal, fordi jeg ikke kan negte — og saaledes gaaer det jo hyppigt i Verden — at i den Bestemmelse, hvort den ærede Krigsminister søger Berettigelse for Kongen til at kunne gjøre det, finder jeg netop det Modsatte. Han søger sin Berettigelse for, at Kongen kan lade Tropper, henhørende til Land- og Sømagten i Danmarks Rige, udgjøre en Deel af det tydske Forbunds Contingent, i Grundlovens § 23, men mig forekommer det, at der netop i denne § 23 ligger Grunde, der tale der imod; thi Kongen har ikke den høieste Myndighed over det tydske Forbunds Contingent. Hvorledes den høitagtede Krigsminister end vil fortolke det tydske Forbunds Forhold til Danmark,

kan han dog ikke sige, at Kongen har den høieste Myndighed over det tydske Forbund; han deeltager med de andre Fyrster i den høieste Myndighed over Forbundscontingentet. Naar altsaa den høitagtede Krigsminister stiller Noget af Danmarks Riges Landmagt ind under det tydske Forbunds Myndighed — thi det tydske Forbundscontingent staar under det tydske Forbunds Myndighed —, saa forekommer det mig, at der langt snarere kan være Tale om, at han overtræder den Bestemmelse, der er fastsat i § 23; ialtsald er det saa langt fra, at Berettigelsen derfor kan søges i § 23, at der snarere i denne § 23 ligger et bestemt Forbud derimod. Lader os overhovedet see, under hvilket Forhold og hvorledes Danmarks Riges Grundlov stiller sig til Holsteens Danmarks Riges Grundlov omtaler vel et Forhold til Slesvig, men omtaler slet intet Forhold til Holsteen; jeg mener derfor, at der maa komme en særlig Berettigelse for at lade Holsteen træde ind i et nyt Forhold til de øvrige Dele af Monarchiet, men denne særlige Berettigelse kan ene ved Lov faae gyldig Kraft. Jeg mener altsaa, at vi ikke i Grundlovens § 23 paa nogen Maade kunne finde Berettigelse for, at Kongen kan lade nogen Deel af Danmarks Riges Landmagt træde ind under det tydske Forbunds Contingent, og at det er saa langt derfra, at der netop deri ligger et udtrykkeligt Forbud derimod; man maa saaledes i andre Grunde søge sin Berettigelse. Denne Berettigelse kunde man muligens søge i Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., men det er dog aabenbart — og det vil vistnok den høitagtede Krigsminister give mig Ret i —, at hvor villig end Rigsdagen vil være til paa al lovlige Maade at hjælpe til at gennemføre Kundgjørelsen af 28de Januar, og hvor villig den end vil være til at deeltage i Forholdenes Ordning, saa kan det dog ikke gaae an, at betragte det, som skal ske, som Noget, der allerede er skeet. Det kan ikke gaae an, at betragte vort Samtykke som givet til de nye Bestemmelser, der for at faae Gyldighed maae have vort Samtykke; thi dertil udfordres, at Regeringen kommer med sit Forslag, og vi faae Leilighed til at give vort Samtykke; men saalange Regeringen slyder dette ud, vil der idelig være